

fatih sultan
mehmed

YA BEN

İSTANBUL'U

YA ALACAĞIM

İSTANBUL
BENİ

AYLA ABAK

YA BEN İSTANBUL'U ALACAĞIM YA İSTANBUL BENİ...

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Uzman Editör Şebnem Kanoğlu
Editör Merve Okçu
Kapak Tasarımı CumbaCo
İç Tasarım Halil Yağız

6. Baskı Mart 2018
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-605-08-0009-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Çağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cd.
No:5 Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Matbaa Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 2681

GÜMÜŞ ROMANLAR / 4

Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2012 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Bu kitaptaki isimler, karakterler, mekânlar ve diyaloglar gerçeklerden ilham alınarak kurgulanmıştır. Kitapta yer alan tüm belgeler ve şiirler günümüz Türkçesine uyarlanmıştır.

Bizans'a yardım taşıyan gemiler, Haliç sularındaki yosunlu zincirin indirilmesiyle içeri süzülüyor. Rüzgâr, fırtınaya dönüşmek üzere... Kapkara gemilerin ardından Osmanlı kadırgaları da geçmek istiyor ama zincir yeniden geriliyor. Koca donanma aynı anda burnunun üstünde dikilmeye başlıyor. Gemiler, yaşlı birer balina gibi gömülüyor suya. Askerler güvertede kalabilmek için ister istemez küpeştelere asılıyorlar. Deniz, suyla dolmaya başlayan ağır topları yutuyor.

O anlarda Sultan Mehmed, buz tutmuş Haliç'te beyaz atını şimşek hızıyla koşturuyor. Zemini, gül mührü basıyormuşçasına çatırdatıyor. Derinlerdeki balıklar, bu doludizgin koşunun yankılarıyla karanlık sular içinde kıpırdanıp biraz yükseliyorlar. Sonra "Bu bir deli atlıdır." deyip Haliç'in sularında kayboluyorlar.

Sultan Mehmed karşı kıyıya yaklaşırken üzerine yağın taş gülleler de buz ovasında kocaman delikler açıyor. Bu deliklerin üzerinden kıvrılarak sıçrayan beyaz atı öfkeli... Burnunun deliklerinden âdeta alevler fışkırıyor. Sultan'ın atının alevine, kendi ağzından çıkan tekbir rüzgârı karışıyor. Buzdan surlar erimeye başlıyor. İrice birer deve hörgücü gibi görünüyor burçlar. Atların kişneme sesleri, devrilen çanlardan yükselen seslere karışıyor. Arkada Konstantinopol ufku, suyun içinden yeni çıkmış bir kılıç gibi parlıyor.

Manisa Sarayı/1447

“Kıyıda durup baktığımda kocaman beyaz kuğuların denizde yüzdüklerini gördüm hocam. Suyun üzerinde yürüdüm ve onlardan birinin sırtına bindim. Yükseldim, yükseldim... Şehrin iki yakası arasında akan zümrüt rengi sular gözlerimi kamaştırdı. O sırada ufuktan incecik bir hilal doğuyordu.”

Gördüğü rüyanın yorumunu Molla Gürani'den bekliyordu şehzade.

“Hayrolsun Mehmed.”

“Ne diyorsunuz hocam? Hiç böyle güzel bir rüya görmemiş-tim şimdiye kadar.”

“Kimi rüyalar, güzel görünmelerine rağmen hayra yorulmaz. Kimisi de kötü görünür ama hayra işarettir şehzadem.”

Hocasının sözleri üzerine Mehmed'in güzel yüzü asıldı.

“Yani efendim, iyi değil mi diyorsunuz?”

Molla Gürani, onu biraz daha meraklandırmak için sustu ve başını öne eğdi. Gür kaşları, gözlerindeki ifadenin seçilmesine engel oluyordu. Mehmed, hocasının vereceği cevabı sabırla bekliyordu. Beklerken hilal kaşlarını istemsizce çatıyor ve

dizlerini iki yana sallıyordu. Duyabileceđi kötü bir söze karşı kendini hazırlıyor gibiydi.

“Biliyorsun oğlum. Hiçbir rüya kötüye yorulmamalı. Hayrolsun deyip susmak lazım; fakat senin bu rüyan için susmak münasip değil.”

“Niçin hocam? Neden hayrolsun deyip susmazsınız o zaman?”

“Çünkü sana Konstantinopol'ün fethini müjdeleyen bir rüya bu...”

Şehzade Mehmed'in gözleri parıladı o an. Sevincine diyecek yoktu... Bu müjdeyi verirken kendisini bekletip meraklandıran hocasına içten içte sitem etmesine rağmen bütün kuvvetiyle sarıldı. Uzun parmaklı elleriyle onun omuzlarını kavrayıp iyice sıktı Mehmed. Şehzadenin güçlü pençeleri arasındaki Molla Gürani, sözleriyle onu yatıştırmaya çalıştı.

“Aman oğlum! Dur bakalım, gücünü düşmana sakla!”

Manisa Sarayı/1448

Şehzade Mehmed, kaleye benzeyen taş sarayda hocası Akşemseddin'i dinliyordu. Onun karşısındayken kısa bir süre için de olsa Konstantinopol'ü aklından çıkarıyordu. Akşemseddin, karşısında parıldayarak akan rengârenk bir çağlayandı onun için. Mehmed, ne zaman elini uzatıp bu çağlayandan bir yudum su içmek istese bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

“Şeyhim! Bugüne dek bana ne çok şey öğrettiniz... Bütün bunların hakkını size nasıl ödeyeceğim?”

Akşemseddin, mahcup bir tavırla başını eğdi. Şehzadenin sözlerini duymazdan gelmişti. Dizlerine bakarak bir süre tespих çektikten sonra başka bir şey söyler gibi cevapladı bu soruyu.

“Okumalarınıza devam ediniz. İlmî hiç terk etmeyiniz. Sizden en büyük beklentim budur.”

“Bunu yapacağım Allah'ın izniyle. Fakat siz bana kızsanız da ben sizin için bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Bu bahsi hiç açmayınız şehzadem.”

“Dünya malına önem vermezsiniz bilirim. Bu yüzden size bir yüzük bile hediye edemiyorum. Şöyle akik taşlı bir yüzük... Ona bakıp beni hatırlardınız.”

Akşemseddin ağır hareketlerle kafasını çevirip pencereden dışarıya baktı.

“Talebem beni uzak bir yere mi gönderecek?”

“Hiç olur mu hocam? Estağfurullah!”

“Öyleyse onu hatırlamak için hediyeye lüzum yok.”

“Haklısınız. Mazur görün.”

Mehmed, hocası ve şeyhi Akşemseddin’in mahcup hâlinin farkındaydı. Kendisini incitmeden reddetmeye çalışmasından neredeyse muzipçe bir keyif alıyordu.

O sırada saray çaşnigiri başını önüne eğip izin istedi ve içeri girdi. Elindeki gümüş tepside iki bardak bal kokulu süt vardı. Bardaklardan birini hocanın, diğerini de şehzadenin önüne koyduktan sonra odayı terk etti. Mehmed, hocasının bardağa uzanmasını bekledi; fakat Akşemseddin oralı olmuyordu. Bir süre konuşmadan öylece durdular. Hocasının hâl diliyle kendisine bir şeyler söylediğini fark etti Mehmed. Gönlüne akan soruyu sordu hemen.

“Sütü içmeyecek miyiz hocam?”

“Acele etmeyiniz.”

“Peki.”

Biraz daha beklediler. Mehmed sabırsızlanmaya başlamıştı. Sonra aklına gelen düşünceyle irkildi.

“Süte bal koymak yanlış mıdır?”

“Yasak değildir ama Peygamber Efendimiz içmemiştir.”

“İki katık bir arada olduğu için mi?”

“Evet.”

“Yani, ne içmiştir ne yasaklamıştır, öyle mi?”

“Evet.”

“Peki, biz ne yapacağız?”

“Sizce ne yapmalıyız?”

Mehmed’in yüzü kıpkırmızı olmuştu. Bu durumu akıl edememiş olmanın verdiği sıkıntıyla hilal kaşlarını çattı ve Akşemseddin’in sorusunu cevapladı.

“Elbette, Efendimiz Hz. Muhammed (sav)’in sünnetine uyup münasip olanı yapacağız.”

“Kibirilenmekten kaçınacaksak öyle yapacağız.”

“Evet, bu lezzetli nimetin içinde gizli bir kibir var.”

“İki güçlü nimet bir arada... Hasta değiliz ki içmek zorunda olalım. Hesabını vermek gerekir böyle şeylerin.”

“Anlıyorum hocam... Peygamberimiz (sav) kendisine sunulan ballı sütü içmeyi bu yüzden reddetmiş demek ki...”

“Öyle yapmıştır.”

“Bendeniz, Efendimizi çok seviyorum.”

Akşemseddin belli belirsiz gülümsedikten sonra cübbesinin eteklerini toplayarak ayağa kalktı.

“Bana müsaade ediniz.”

“Gidiyor musunuz?”

Mehmed hemen oturduğu yerden kalktı. Şeyhinin kendisiyle biraz daha konuşmasını umut ediyordu. Fakat az ve öz konuşan, konuşmaktan çok düşünmeyi ve dinginlikle kendini gözden geçirmeyi seven hocası, kalkmayı münasip görmüştü.

“Şimdi siz bunun üzerine düşününüz.”

“Peki, düşüneceğim. Bundan sonra da sütü balsız içeceğim hocam.”

“Sütü balsız içmeniz, kıtlık zamanları için bir hazırlıktır. Bu yüzden bunu kimseye yasaklamayınız; fakat gizlice kendi nefsinizde tatbik ediniz. Şimdi de bu bilginin şükrünü eda için iki rekât nâfile namazı kılınız.”

Mehmed, hocasını kapıya kadar geçirirken fark etti. Heyecandan dizleri titriyordu.

Mart/1452

Yıldırım Bayezid Han'ın yaptırdığı Güzelcehisar'ın¹ tam karşısındaki tepedeydi Sultan Mehmed. Rüzgâr; kaftanının eteklerini savuruyor, ne düşündüğünü anlamak ister gibi saçlarının arasında dolaşıyor ve bir sırrı fısıldarcasına kulaklarına doluyordu. Bu sesler bir deniz kabuğunun içinden çıkamayan fırtına uğultusu gibi dönüp dolaşıyor, hiç durmadan bir şeyler anlatıyordu ona. Sultan Mehmed, ellerini beline koymuş, kılmıdamadan denizi seyrediyordu. Gökyüzünde parıldayan güneş, suların üzerinde altın yansımalar oluşturuyordu.

Güzelcehisar'ın karşısındaki tepede, Osmanlı Devleti'nin sultanı olarak duruyordu Mehmed. Birçok karmaşık meselelerin içinden yıldırım atlı akıncı hızıyla geçmiş ve genç yaşında, padişah olmuştu.

Henüz yirmi yaşını yeni bitirmiş olmasına rağmen uzaklara dalıp giden gözlerinde büyük adamlara özgü bir olgunluk vardı. Güçlü iradesi, sıkı eğitimi ve doğuştan idare etmeye yatkın mizacı sayesinde kendini hemen hemen hiçbir konuda yetersiz hissetmiyordu.

---

1 Anadoluhisarı.

“Atamın yaptırdığı bu dört katlı güzel hisardan daha iyisini, daha yüksekini ve daha heybetlisini yapabiliriz hocam.”

O ana dek çatılmakta olan bir hayal evinin temellerinden ötesini tahmin edemeyen hocası Molla Gürani, Sultan'ın bu sözleriyle donup kaldı. Göksu Deresi ile Marmara Denizi arasındaki kayalığa inşa edilen üç kuleli koca hisar bile bu sözlerin karşısında ürküp sinmiş gibiydi.

“Elbette Sultan'ım, yapılabilir. Lakin hangi maksatla?”

“Konstantinopol'e gelebilecek yardımı kesmek için... Burada yapılacak surlarla Boğaz'ın kuzeyinden gelmesi muhtemel saldırıları da engelleyeceğiz. Şu durduğumuz yer, böyle bir yapı için gayet uygun. Boğazın en dar noktası!”

Sultan Mehmed, oradan oraya seğirterek öyle büyük bir coşkuyla anlatıyordu ki hocası kendisine danışılmadığını ve kararın çoktan verilmiş olduğunu anladı. Bu genç Sultan, kararlı ve şevk doluydu. Yine de bunlardan başka bir şey vardı onda... Molla Gürani bütün tecrübesine rağmen Mehmed'deki farklılığı tam olarak tespit edememişti. İman gücü mü yoksa cesaret mi? Hayır, bunlardan başka bir şey... Sanki korunmuş ya da seçilmiş gibi... Tarifi mümkün olmayan bir hâldi ondaki.

“Bir yolunu bulacağınıza eminim Sultan'ım.”

“Bulacağım inşallah. İznimiz olmadan buradan kuş bile uçamayacak.”

Sultan'ın kararlı ve kendine güvenen tavırları, Molla Gürani'yi de etkilemişti.

“Evvelden bir talebe idiniz. Şimdiyse heybetli bir sultan ve komutan... Aynı zamanda güçlü bir şair...”

“Yerine göre ne olmam gerekiyorsa o olmalıyım. Bunu siz söylemişsiniz.”

“Biliyorum. Zamanı gelince yapılması gerekeni yapmaktan zerre kadar çekinmeyeceğinizi bildiğim gibi hem de...”

“Boş zamanlarımda bile talim etmemi isteyen de sizdiniz.”

“Boş zaman diye bir şey yoktur ki oğlum.”

“Haklısınız. Öğrenmekten arta kalan zaman yoktur yani...”

“Öyle... Daima öğrenmeli. Hep öğrenmeli. Bir şeyi öğrenmekten yorulunca başka bir şeyi öğrenerek dinlenmeli!”

“Ben şimdi, bu muhteşem hisarın hayalini kurarak dinleniyorum hocam.”

“Neticeyi merakla bekliyorum oğlum.”

Nisan 1452/ Konstantinopol

Bizans sarayında İmparator Konstantin, Sultan Mehmed'den gelen talebi cevaplıyordu:

“Hermaion Tepesi'nde bir av köşkü yapılabilecek kadar toprak istiyor Osmanlı... Yazın! Ancak bir dana derisi kadar yer veririm onlara.”

“Dana derisi mi dediniz efendim?”

“Evet, aynen böyle yazın. İşine gelirse kabul etsin Sultan Mehmed. Yaptırabilirse yaptırın bakalım av köşkünü.”

***

Sultan, İmparator Konstantin'in cevabıyla öfkelenmişti. Bu alaycı tavır, ateş olup yansımıştı onun genç yüzüne. Ancak kısa süre sonra bu teklifi kabul ettiğine dair bir mektup gönderdi imparatora. İmparator dâhil herkes şaşkınlık içerisindeydi.

“Dana derisininin kaplayacağından bir zerre bile fazla yer işgal edilmeyecektir. İmparator, büyük cömertlik göstermiştir.”

Sultan'ın emri üzerine bir dana kesildi ve derisinden iplik yapıldı. İnşaat alanının sınırları, ucuca eklenen ince ipliklerle

çizilerek belirlendi. Sultan Mehmed, bir av köşkü değil hisar yaptıracaktı. Mimar Muslihiddin Ağa ile bu hisarın planlarını yaparken bir çocuk gibi coşkulu ve heyecanlıydı. İnşaatın yapımına başladığında ise genç Sultan'ın heyecanı sesinden ve hareketlerinden rahatlıkla anlaşılıyordu.

“Zağanos Paşa! Şu sol taraftaki kulenin yapımına senin nezaret etmeni istiyorum. Saruca Paşa! Sağ taraftaki senin... Halil Paşa! Sen de kıyıda kuleyle ilgileneceksin. Ben, deniz tarafına düşen bölümde olacağım.”

Saruca Paşa izin isteyerek söze girdi. Beraberindeki on araba yükü kereste ve üç yüzü usta, üç yüzü de işçi olmak üzere hisarın yapımında çalışacak olan altı yüz kişiyle ilgili bilgi verdi Sultan'a. Onun karşısında, hazırlıklarını tamamlamış olmanın verdiği gururla duruyordu.

“Sen Zağanos?”

“İki yüz arabacı ve bir o kadar da kayıkçı temin ettim Sultan'ım.”

“Ya sen Halil Paşa?”

“Tayfalar ve diğer nakliyeciler yolda... Fakat bendeniz yine tereddütlerimi ifade etmek isterim.”

“Yine mi aynı sözleri söyleyeceksiniz Paşa?”

“Bir defa daha düşünseniz...”

Sultan Mehmed'in sesindeki coşku yerini öfkeye bırakmıştı. Sultan, seğiren sağ gözünü kısarak hiddetini bastırmaya çalıştı.

“Neyi düşüneyim? Yerimizde mi oturalım? Bunu başaracak gücümüzün olduğunu bilmiyor musunuz? Beni teşvik edeceğiniz yerde vazgeçirmeye uğraşıyorsunuz.”

“Fakat istikbalimiz için...”

“Kendi istikbalinizi düşünüyor olmayasınız Paşa! Devletin istikbali fetihtedir. Bu şehri alacağım ve sizin korktuğunuz hiçbir şey başımıza gelmeyecek Allah’ın izniyle.”

“Ya başaramazsak? Neler olabileceğini tahmin edersiniz. Haçlı orduları intikam için gelecek...”

Sultan sesinin şiddetini artırmıştı.

“Ağzımızı yalnız hayır için açalım! Başaramayacağını düşünen başaramaz. Kaygılarınızı kendinize saklayın.”

“Nasıl isterseniz...”

“Ben hisarımız için taş taşıyacağım. Temel kazıp harç kar- mak için bana yardımcı olmak isteyen ardımdan gelsin!”

“Önce Molla Hüsrev, hemen ardından da Akşemseddin ve Molla Gürani, Sultan’ın peşinden gittiler. Zağanos ve Saruca Paşalar, vezirler, genç-yaşlı bir sürü işçi de onların ardından... Yalnız Çandarlı Halil Paşa, uzun bir müddet yerinde çakılı kal- dı.” Sonrasında o da işçilerin çalışmalarına dikkatle nezaret et- meye başladı.

Hisarın yapımı için şehirde bulunanlar yetmeyince Anadolu’nun çeşitli bölgelerinden dayanıklı taşlar ve keres- teler getirtildi. Eski ve yıkılmak üzere olan mabetlerin sağlam kalan taşları da biriktirildi. Hummalı bir çalışma gece gündüz devam ederken Sultan Mehmed neredeyse hiç dinlenmeden inşaatı takip ediyordu.

Küçük bir av köşkü yerine büyük bir hisarın yapılmaya baş- landığını duyan Konstantin hemen bir elçi görevlendirdi. Bi- zans elçisi, bir sabah erkenden soluğu Hermaion Tepesi’nde aldı. Ani bir hareketle atından inen elçinin tek düşündüğü şey, İmparator’un duyduğu huzursuzluğu Sultan’a iletmektir.

Sultan Mehmed, elçiyi huzuruna kabul etti.

“İmparator Konstantin, yapılmakta olan hisardan rahatsızlık duymaktadır. Üstelik size söylenen sınırların dışına çıktığınızı da ifade etmekte.”

Elçinin sözleri üzerine Sultan Mehmed, İmparator'a iletilecek cevabı verdi:

“İmparator Konstantin'e söyleyin, müsterih olsunlar. Size verdiğimiz sözün dışına çıkmış değiliz.”

Sultan sonra, inşaat alanının çevresini ölçmek amacıyla kullanılan ipi göstererek konuşmasını sürdürdü:

“Ben bu ipi, dana derisinden eğirttim. Tek bir dana derisinden... Daha fazla değil... Bu iple çevrelediğimiz alanın dışına çıkmadık. Şayet bu hisar, belirlediğimiz alandan bir arşın fazla yer işgal ediyorsa... Onu derhâl yıktırırım.”

***

Konstantin, çalışmalar devam ederken duyduğu rahatsızlığı dile getiren mektuplar yazıyordu Sultan Mehmed'e.

Sultan, başını önüne eğmiş bir şekilde karşısında dikilen Bizans elçisine, İmparator'a iletileceği sözleri söylerken kendinden emin bir tavırla konuşmaya başladı:

“İmparatorunuz, Macarlarla birleşip babamın Rumeli'ye geçmesini engellediği zaman ne kadar güç bir durumda kaldığımızı unuttunuz mu? Kadirgalarınız Boğaz'ı kapadı. Babam Sultan Murad, Cenevizlilerden yardım istemek mecburiyetinde bırakıldı. Ben o zamanlar pek genç bir şehzadeydim. Müslümanlar dehşetten titriyorlardı. Babam, Rumeli yakasında bir hisar yapmaya, daha Varna Savaşı'nda ant içmişti. O andı şimdi ben yerine getiriyorum.

Kendi topraklarımın üzerinde gönlümün istediği şeyi yapmama karşı gelmek için elinizde ne hak ne de güç vardır. İki yaka da benimdir. Anadolu sahili benimdir; çünkü siz onu savunmasını bilmiyorsunuz. Gidiniz, efendinize söyleyiniz ki şimdiki Osmanlı padişahu kendinden öncekilere hiç benzemez. Benim iktidarımın eriştiği yerlere, imparatorunuzun hayalleri bile erişemez.”

Elçinin aktardıklarıyla öfkelenen İmparator, Sultan'ı tehdit etmek için neler yapabileceğini araştırıyordu. Saraydaki odasında oradan oraya tedirgin adımlar atarken kafasında hep bu düşünceler vardı.

“Onu tahtından edebilecek bir kimse yok mu? Belki çoktandır himaye ettiğimiz Şehzade Orhan'ı ileri sürmeliyiz.”

Konstantin, aklına gelen düşünceyi yazıya döküp Sultan'a iletmek için yardımcısını çağırdı.

“Himayemizde bulunan Şehzade Orhan Bey'in iase² masraflına karşılık ödediğiniz senelik üç yüz bin akçanın iki misline çıkarılmasını talep etmekteyiz. Talebimizin kabul edilmemesi hâlinde şehzade saliverilecek ve kendisinin saltanat davasına da yardımcı olunacaktır.”

Taht çekişmeleri yüzünden Bizans'a sığınan Şehzade Orhan'ı koz olarak kullanıyordu Konstantin. Bunca zamandır Orhan Bey'in Anadolu'da bir isyan hareketi başlatmaması için Osmanlı, Bizans'a para ödemekteydi. Şimdi ise hisarın inşaatı devam ederken bu paranın iki katına çıkarılmasını istiyordu Bizans İmparatoru. Bu apaçık bir tehditti.

Sultan, elçinin getirdiği mektubu okuduktan sonra gülümsedi. Yanındakiler Sultan Mehmed'in dudaklarından dökülen cümleleri güçlükle duyabilmişti.

---

2 Yedirip içirme, bakma.

“Yanlış yaptın Konstantin.”

İmparator'un elçisine dönüp donuk bir ifadeyle konuşmasını sürdürdü Sultan. Bu kez herkes onun ne söylediğini çok rahat duymuştu.

“Demek öyle! Pekâlâ... Çok yakında Allah’ın izniyle cevabımızı vereceğiz. Önce yapmamız gereken işler var. Gidiniz!”

Sultan'ın yanında öfke içinde bekleyen Halil Paşa, orada dikilip hâlâ ona bakmakta olan elçiye kükredi.

“Duymadınız mı? Gidiniz dediler size! Sultan'ın geniş yüreğine dua ediniz. Hüküm bana kalsaydı hepinizi tepelerdim billahi.”

Sultan Mehmed başını çevirmeden göz ucuyla Paşa'ya baktı. Onun “Hüküm bana kalsaydı...” sözlerini düşündü ve bundan pek hoşlanmadı. Zorlukla beklediği anlaşılan Halil Paşa, elçi gider gitmez Sultan'a döndü.

“Cüretimi mazur görünüz; fakat bu tutuma karşı pek zayıf bir cevap verdiniz.”

“Cevabımız sözle değil, Bizans’ı yere sermekle olacaktır Paşa!”

***

Bizans sarayına dönen elçi, Sultan'ın ve Paşa'nın tavırlarını İmparator'a anlattığında herkes onların böyle bir tehditten hiç korkmadığını hatta Sultan'ın para yardımını artırmaktan ziyade tamamen keseceğini anlamıştı.

Sıkıntılı bir ifade yerleşti İmparator'un yüzüne. Konstantin, Sultan Mehmed'in yaptırmakta olduğu hisarın burçlarını getirdi aklına. Deve hörgücünü andıran eşsiz güzellikteki burçları... Geceleri İmparator'u uykusuz bırakan burçları... Belli ki bir cevabın parçasıydı onlar.

Karşı kıyıda durup Muhammed adının baş ve son harflerini okumak mümkündü. Kûfi yazıyla mim, gözünü dikmiş gibiydi İmparator'un gözüne. Yardımcısıyla birlikte burçlara bakıyordu Konstantin. Hareket etmekten kaçınıyordu âdetâ. Osmanlıca bilen yardımcısı, burçlardaki manayı açıklama ihtiyacı duyup konuşmaya başladı. Uzun süren sessizlik bir anda bozuldu.

“Efendim, Sultan Mehmed'in adının baş ve son harfleri buradan görülüyor.”

“Yani burçlara mı yazdırmış adını Sultan?”

“Öyle görünüyor! İşte basbayağı kendi imzası...”

“Buna nasıl cesaret edebilir?”

“Aslında... Peygamberlerinin isminin ilk ve son harfi de aynı...”

Konstantin gözünü bile kırpmadan bakıyordu burçlara. Yardımcısı, İmparator'un endişelerini gidermeye çalışırken farkında olmadan kaygılarını artırıyordu.

“Bu daha da kötü! Kendisini Peygamber'in yerine koyuyor öyleyse.”

“Bu şehrin ele geçirilmesini Peygamberleri istemiş sanırım. Sultan, O'nu düşünerek böyle bir şey yaptırmış olabilir.”

“Demek bu yüzden yıllardır şehrimizi ele geçirmek için uğraşırlar... Sözde dindarlık yapıp bize saldıracak Sultan Mehmed!”

“Efendim, böyle bir niyeti varsa da eninde sonunda kendini gülünç duruma düşürür. Bizi alt etmesi mümkün değil.”

“Yine de beni rahatsız ediyor bu adam.”

Konstantin'in sadık yardımcısı içinden “Beni de...” diye geçirdi. Sonra da ortada can sıkacak hiçbir şey yokmuş gibi rahat bir ses tonuyla konuşmaya devam etti:

“Hiç dert etmeyiniz efendim. Umursamayınız.”

İmparator Konstantin, yardımcısını duymamış gibi sesli sesli düşünmeye devam etti.

“Kimsede olmayan bir duruş var Sultan Mehmed'de. Gözleri, burnu... Diğer Osmanlı sultanlarına benzemiyor. Babası gibi tedbirli değil mesela. Belli ki çok hırslı ve inatçı. Eğer bir çılgınlık yaparsa neticesine katlanır.”

Karşı kıyıda, Sultan Mehmed, İmparator'un sözlerini duymuş gibi gülümsüyordu. Daha önce rüzgârın çınlayıp durduğu tepede şimdi onun yüksek perdeden konuşmaları yankılanıyordu. Genç Sultan, şehre olan hayranlığını haykırmaktaydı.

“Ey, dere tepe dolaşıp duran rüzgâr! Gördün mü böylesini âlem içinde?”

“Ya Rabbim! Havalanan pelerini onu sanki bir kartal gibi karşı kıyıya uçuracak,” dedi Sultan'ı uzaktan izleyen Ali.